

EGYETERTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői Iroda: Budapest, IV. himzö-utca 1. sz.
hová a lap szemléi részét illető minden közlemény küldendő.

Előfizetési díj: Vidékre postán vagy helyben hárbóz hordva: Egy évre 20. -
Példére 10. -
Hét napra 5. -
Egy napra 1.50

A ház ma. Szeretnék volna az egész nemzetet, mint esküdtöket látni a ház mai ülésén.

nem természetes-e, hogy a bécsi kamarilla járszalagán izgó budapesti koresparlament a rendkívüliség oly belyegével bir, a mely méltán hívja ki az elszenvedő és szenvedő nép ügyét önzellenlítő védők kárhöz-

osztrák pénzügyi áttal kormányozandó. Hova lett a márczius tizenötödiki program leggyakorlatibb követelése az önálló bank? Az 1848-ra jött 1867 sepepte el. A jogot fenahagyták papíron, s ezentul fenahagyták kaszáinkon és fegyvereken.

telességünket, elítéljük és megvetjük az ily országzahi többséget. Ily többség uralkodása lehet egy ideig biztos a hatalmi tényezőök önzésének nagy eszközei mellett; mindazáltal örökké igaz marad Carlyle szava: „Minden evangéliumok között a legelső, hogy a hazugság nem tarthat örökké”. Nem, ezerszer nem! Mert ha tartana, ugy önmagától feloszlatná azt a világot, mely a közszellem államalkotói és társadalomjavító nagy erényei helyébe a hazugságot, a hét fő bün e szülő anyját állítja, hogy uralomra vergődvé minden ember önmagának éljen, s ezzel föl legyen szabadítva: ott keresni a tulajdon, a hol találja, s ugy szerezni, ahogy akarja: tolvajkulesaal vagy gyilkokkal, csalással vagy rablással.

De hát Ignatieff ur lakása nagyon mellékes dolog most, mert mindenki azon töri a fejét, lesz-e háboru a télen vagy nem. Spekulálnak mindenfélebe, de arra nem gondolnak, hogy a lehetőséget is számba kellene venni. Tagadhatlan, a konstantinápolyi lakosság túlnyomó része hallani sem akar a békeről, annál kevésbé a fegyverszünetről, mindaddig, míg egyetlen muszka lesz a Duna jobb partján. A néppel együtt érez a kormány is, mely nemcsak téli hadjáratra készül, de az azonnali offenzív felépítés stgéri. Eddig még szerencsés mondhatók, hogy a vezérek válasza folytán a porta kívánásiga nem efeeektült, mert még a vakmerő Suleiman pass is kijelenté, hogy sem offenzív fellépésre, sem téli hadjáratra eddig nem is gondol, s ha a porta erre kényszeríténé, ő nem vállal felelőséget a következményekért, még sokkal cathorocusanban szót Rauf pass, ki kijelenté, hogy szigorú defensívában maradva képes leend az ellenségnek minden támadását megsemmisíteni, de a Balkán hadseregegel annál többet elérni teljesen lehetetlen, s számíthatnak arra, hogy a tél alatt egyetlen török katona sem lépbei át a Balkánt.

Verhovay Gyula. Ma este több óráig tartó minisztertanács volt, mely a kiegyezési ügyvel és különösen a most fűgglon levő vámkérdésben követendő eljárással foglalkozott.

A rákosi ösnyulések lehetetlenülé váltak. A modern alkotmánytan felállította a képviselést nagy elvénél megfelelő intézményeket. Az óriás népgyűlések határozathozatali joga be van falazva néhány száz selejtes, lágy, megvesztegethető koponyával a parlamentarismus törekvény és görbe formái közé. Egy-két beletvedt jó szellem neki megy fejevel e formák falának, megvárakodik és véresre veri magát a kisérleteltől.

Vad könyörtelenség! Eskü a közszellem és keresztényi szeretet ellen! Ezekből áll irányelvök, s meg nem dolgoják, hogyha a milliók is ennyire önzők találának lenni, ha fölébred bennök a tisztelenség hatalom és tekintély iránt, holnap már ürülten tombolhat erejük azok végzete felett, a kik ma még „jól érzik” magukat, s nem tesznek semmit ott, a hol tehetnének, hogy e „jól érzés” általános, nemzeti legyen.

Az ittieké a háznak proletár ország megállapításán dolgozó és egy forradalom alapjai lerakosgató emberei, hogy nagyot lendítenek a rosznak ügyén, ha a bécsi büröznek főkálgentijától kérnek egy embert, hogy előadókép védje Magyarország pénzügyi és hitelűggesének remekletes voltát. Finom tapintat a magukat a tornába esett féregként „jól érző” emberektől! Mintha rá akartak volna mutatni kormányzati és törvényhozási intézkedések erkölcsi értékére, Wahrmann Mór utgatták ki az osztrák bank védelmére; Wahrmann a bécsi büröze uralkodó pénzügyaréhájának e budapesti négerét, a kinek rendeltetése kis bankári minőségében pávatálal legyezgetni azokat, a kik üzleteihez a lelket adják. Kár volt ez előadó i tisztesség emelésére trombiták haragosa mellett nem hirdetni: „Holnap a helybeli Bécéből dotált büröze nevében az osztrák nemzeti bankhoz örök hűségre fogja eskedtetni a nemzetet az uszorosók segédkezésé mellett Wahrmann Mór főrabbi.”

Az osztrák-magyar Lloydal a tárgyalások az utolsó időben majdnem befejeztettek. A társaság elfogadta a két kormány által a forgalomra nézve tett kéréseket, és a jövő évi költségvetés előirányzatában be fog állítani egy körülbelül 300.000 frnyi összeggel nagyobb subventiót mint az eddigi.

Alkalmuk van hozzá elég, kötelességeket nem is említjük. Volt alkalmuk ma is. Oly tiszta, oly világos, oly egyszerű volt a kérdés. Az önállóságának a természetben, az isteni és közbügi, a közöhat, és a közszükség törvényében gyökerező joga állt egy részről, a függésnek a józan ész, a tapasztalat, a közérzűlet és közállapotok által tiltott természetellenessége állt más részről megvitatás végett a ház asztalán. És a nemzet jogainak s jólétének védelmére hivatott forum többsége elkezdte a sophismák harcát a jó és természetellenes ellen, hogy a rosznál roszabbat diktálja rá a nemzetre.

Konstantinápoly, október 17. (Emlékeztető tudósítványok.) A harczterület beállott szünet miatt elhagytam a főhadiszállást, honnt minden hírlaptudósító elköltözött, s az egy fővárosból lesem az eseményeket, s azon esetre, ha tán váratlanul a tél dacára is folytatnának az operációk, könnyebben jut-halok a harczter azon pontjára, hol mozgalom észlelhető.

Alkalmuk van hozzá elég, kötelességeket nem is említjük. Volt alkalmuk ma is. Oly tiszta, oly világos, oly egyszerű volt a kérdés. Az önállóságának a természetben, az isteni és közbügi, a közöhat, és a közszükség törvényében gyökerező joga állt egy részről, a függésnek a józan ész, a tapasztalat, a közérzűlet és közállapotok által tiltott természetellenessége állt más részről megvitatás végett a ház asztalán.

Alkalmuk van hozzá elég, kötelességeket nem is említjük. Volt alkalmuk ma is. Oly tiszta, oly világos, oly egyszerű volt a kérdés. Az önállóságának a természetben, az isteni és közbügi, a közöhat, és a közszükség törvényében gyökerező joga állt egy részről, a függésnek a józan ész, a tapasztalat, a közérzűlet és közállapotok által tiltott természetellenessége állt más részről megvitatás végett a ház asztalán.

Alkalmuk van hozzá elég, kötelességeket nem is említjük. Volt alkalmuk ma is. Oly tiszta, oly világos, oly egyszerű volt a kérdés. Az önállóságának a természetben, az isteni és közbügi, a közöhat, és a közszükség törvényében gyökerező joga állt egy részről, a függésnek a józan ész, a tapasztalat, a közérzűlet és közállapotok által tiltott természetellenessége állt más részről megvitatás végett a ház asztalán.

Alkalmuk van hozzá elég, kötelességeket nem is említjük. Volt alkalmuk ma is. Oly tiszta, oly világos, oly egyszerű volt a kérdés. Az önállóságának a természetben, az isteni és közbügi, a közöhat, és a közszükség törvényében gyökerező joga állt egy részről, a függésnek a józan ész, a tapasztalat, a közérzűlet és közállapotok által tiltott természetellenessége állt más részről megvitatás végett a ház asztalán.

Alkalmuk van hozzá elég, kötelességeket nem is említjük. Volt alkalmuk ma is. Oly tiszta, oly világos, oly egyszerű volt a kérdés. Az önállóságának a természetben, az isteni és közbügi, a közöhat, és a közszükség törvényében gyökerező joga állt egy részről, a függésnek a józan ész, a tapasztalat, a közérzűlet és közállapotok által tiltott természetellenessége állt más részről megvitatás végett a ház asztalán.

Alkalmuk van hozzá elég, kötelességeket nem is említjük. Volt alkalmuk ma is. Oly tiszta, oly világos, oly egyszerű volt a kérdés. Az önállóságának a természetben, az isteni és közbügi, a közöhat, és a közszükség törvényében gyökerező joga állt egy részről, a függésnek a józan ész, a tapasztalat, a közérzűlet és közállapotok által tiltott természetellenessége állt más részről megvitatás végett a ház asztalán.

Az ajtó felé indult. — Cautjel belatta, hogy a dolog komoly és megfontolást érdemel. Azon perczen midőn Fouché kezét az ajtó kilincseire tette, nevetni kezdett, s előbbi tréfás hangján kezdé: — Ab! most jutott valami eszembe... — Micsoda? mond a távozó visszafordulva. — Ha valóban nem jönnék össze az Abbával... — No? — Mi történnék akkor? — De kedves lovag, ön egy most monda, hogy igen szereti a pickans kalandokat. Bizonyára tanulmányozta a női szívet. — Meghíszem ezt. — Ha tehát ön egy hölgyet visszautasít... — Soha! kiált Péter teljes őszinte hangon. — Tegyük fel, hogy visszautasít valakit. — Legyen. — Mit fog tenni a nő a visszautasítás után? — Megbocsúlja magát, — mond a gróf. — Nem én mondtam ki e szót lovag, mond Fouché, kinek szemében kegyetlen tűz villant fel. Erre szó nélkül távozott. — Smei az ajtóra szegezve, melyen a rejtélyes férfi távozott, tejtét részeva morgogta a gróf: — Szerencsétlen eszme volt tölem, hogy Iyon nevével felvettem. — Tegnap veszedelméből akartam kimenteni az által, s ma e gonosz lelket bocsítottam fel ellene. E komor hangulata azonban nem tartott sokáig, megvált a mulva vigan kiállt: — Az őrdögbe! Fouché csak engem ismer; és ha az Abbé nem fogadja el ajánlatát, csakis rajtam fogja magát megbosztulni. E perczen kopogás hallatszott. — Lehet, hogy visszajön, mond Péter. — Az ajtó felnyílt, s azon Javal lépett be, egész alázatosaan. — Mit akarsz, Strucz? — Levelet hoztam, melyet ép most adtak át uralógod részére. — Részemre? — Igen, legalább azt monda a bérszolga, a ki hozta. — De nincs a levélben sem név sem ezim.

Az ajtó felé indult. — Cautjel belatta, hogy a dolog komoly és megfontolást érdemel. Azon perczen midőn Fouché kezét az ajtó kilincseire tette, nevetni kezdett, s előbbi tréfás hangján kezdé: — Ab! most jutott valami eszembe... — Micsoda? mond a távozó visszafordulva. — Ha valóban nem jönnék össze az Abbával... — No? — Mi történnék akkor? — De kedves lovag, ön egy most monda, hogy igen szereti a pickans kalandokat. Bizonyára tanulmányozta a női szívet. — Meghíszem ezt. — Ha tehát ön egy hölgyet visszautasít... — Soha! kiált Péter teljes őszinte hangon. — Tegyük fel, hogy visszautasít valakit. — Legyen. — Mit fog tenni a nő a visszautasítás után? — Megbocsúlja magát, — mond a gróf. — Nem én mondtam ki e szót lovag, mond Fouché, kinek szemében kegyetlen tűz villant fel. Erre szó nélkül távozott. — Smei az ajtóra szegezve, melyen a rejtélyes férfi távozott, tejtét részeva morgogta a gróf: — Szerencsétlen eszme volt tölem, hogy Iyon nevével felvettem. — Tegnap veszedelméből akartam kimenteni az által, s ma e gonosz lelket bocsítottam fel ellene. E komor hangulata azonban nem tartott sokáig, megvált a mulva vigan kiállt: — Az őrdögbe! Fouché csak engem ismer; és ha az Abbé nem fogadja el ajánlatát, csakis rajtam fogja magát megbosztulni. E perczen kopogás hallatszott. — Lehet, hogy visszajön, mond Péter. — Az ajtó felnyílt, s azon Javal lépett be, egész alázatosaan. — Mit akarsz, Strucz? — Levelet hoztam, melyet ép most adtak át uralógod részére. — Részemre? — Igen, legalább azt monda a bérszolga, a ki hozta. — De nincs a levélben sem név sem ezim.

Az ajtó felé indult. — Cautjel belatta, hogy a dolog komoly és megfontolást érdemel. Azon perczen midőn Fouché kezét az ajtó kilincseire tette, nevetni kezdett, s előbbi tréfás hangján kezdé: — Ab! most jutott valami eszembe... — Micsoda? mond a távozó visszafordulva. — Ha valóban nem jönnék össze az Abbával... — No? — Mi történnék akkor? — De kedves lovag, ön egy most monda, hogy igen szereti a pickans kalandokat. Bizonyára tanulmányozta a női szívet. — Meghíszem ezt. — Ha tehát ön egy hölgyet visszautasít... — Soha! kiált Péter teljes őszinte hangon. — Tegyük fel, hogy visszautasít valakit. — Legyen. — Mit fog tenni a nő a visszautasítás után? — Megbocsúlja magát, — mond a gróf. — Nem én mondtam ki e szót lovag, mond Fouché, kinek szemében kegyetlen tűz villant fel. Erre szó nélkül távozott. — Smei az ajtóra szegezve, melyen a rejtélyes férfi távozott, tejtét részeva morgogta a gróf: — Szerencsétlen eszme volt tölem, hogy Iyon nevével felvettem. — Tegnap veszedelméből akartam kimenteni az által, s ma e gonosz lelket bocsítottam fel ellene. E komor hangulata azonban nem tartott sokáig, megvált a mulva vigan kiállt: — Az őrdögbe! Fouché csak engem ismer; és ha az Abbé nem fogadja el ajánlatát, csakis rajtam fogja magát megbosztulni. E perczen kopogás hallatszott. — Lehet, hogy visszajön, mond Péter. — Az ajtó felnyílt, s azon Javal lépett be, egész alázatosaan. — Mit akarsz, Strucz? — Levelet hoztam, melyet ép most adtak át uralógod részére. — Részemre? — Igen, legalább azt monda a bérszolga, a ki hozta. — De nincs a levélben sem név sem ezim.

Az ajtó felé indult. — Cautjel belatta, hogy a dolog komoly és megfontolást érdemel. Azon perczen midőn Fouché kezét az ajtó kilincseire tette, nevetni kezdett, s előbbi tréfás hangján kezdé: — Ab! most jutott valami eszembe... — Micsoda? mond a távozó visszafordulva. — Ha valóban nem jönnék össze az Abbával... — No? — Mi történnék akkor? — De kedves lovag, ön egy most monda, hogy igen szereti a pickans kalandokat. Bizonyára tanulmányozta a női szívet. — Meghíszem ezt. — Ha tehát ön egy hölgyet visszautasít... — Soha! kiált Péter teljes őszinte hangon. — Tegyük fel, hogy visszautasít valakit. — Legyen. — Mit fog tenni a nő a visszautasítás után? — Megbocsúlja magát, — mond a gróf. — Nem én mondtam ki e szót lovag, mond Fouché, kinek szemében kegyetlen tűz villant fel. Erre szó nélkül távozott. — Smei az ajtóra szegezve, melyen a rejtélyes férfi távozott, tejtét részeva morgogta a gróf: — Szerencsétlen eszme volt tölem, hogy Iyon nevével felvettem. — Tegnap veszedelméből akartam kimenteni az által, s ma e gonosz lelket bocsítottam fel ellene. E komor hangulata azonban nem tartott sokáig, megvált a mulva vigan kiállt: — Az őrdögbe! Fouché csak engem ismer; és ha az Abbé nem fogadja el ajánlatát, csakis rajtam fogja magát megbosztulni. E perczen kopogás hallatszott. — Lehet, hogy visszajön, mond Péter. — Az ajtó felnyílt, s azon Javal lépett be, egész alázatosaan. — Mit akarsz, Strucz? — Levelet hoztam, melyet ép most adtak át uralógod részére. — Részemre? — Igen, legalább azt monda a bérszolga, a ki hozta. — De nincs a levélben sem név sem ezim.

Az ajtó felé indult. — Cautjel belatta, hogy a dolog komoly és megfontolást érdemel. Azon perczen midőn Fouché kezét az ajtó kilincseire tette, nevetni kezdett, s előbbi tréfás hangján kezdé: — Ab! most jutott valami eszembe... — Micsoda? mond a távozó visszafordulva. — Ha valóban nem jönnék össze az Abbával... — No? — Mi történnék akkor? — De kedves lovag, ön egy most monda, hogy igen szereti a pickans kalandokat. Bizonyára tanulmányozta a női szívet. — Meghíszem ezt. — Ha tehát ön egy hölgyet visszautasít... — Soha! kiált Péter teljes őszinte hangon. — Tegyük fel, hogy visszautasít valakit. — Legyen. — Mit fog tenni a nő a visszautasítás után? — Megbocsúlja magát, — mond a gróf. — Nem én mondtam ki e szót lovag, mond Fouché, kinek szemében kegyetlen tűz villant fel. Erre szó nélkül távozott. — Smei az ajtóra szegezve, melyen a rejtélyes férfi távozott, tejtét részeva morgogta a gróf: — Szerencsétlen eszme volt tölem, hogy Iyon nevével felvettem. — Tegnap veszedelméből akartam kimenteni az által, s ma e gonosz lelket bocsítottam fel ellene. E komor hangulata azonban nem tartott sokáig, megvált a mulva vigan kiállt: — Az őrdögbe! Fouché csak engem ismer; és ha az Abbé nem fogadja el ajánlatát, csakis rajtam fogja magát megbosztulni. E perczen kopogás hallatszott. — Lehet, hogy visszajön, mond Péter. — Az ajtó felnyílt, s azon Javal lépett be, egész alázatosaan. — Mit akarsz, Strucz? — Levelet hoztam, melyet ép most adtak át uralógod részére. — Részemre? — Igen, legalább azt monda a bérszolga, a ki hozta. — De nincs a levélben sem név sem ezim.

Az ajtó felé indult. — Cautjel belatta, hogy a dolog komoly és megfontolást érdemel. Azon perczen midőn Fouché kezét az ajtó kilincseire tette, nevetni kezdett, s előbbi tréfás hangján kezdé: — Ab! most jutott valami eszembe... — Micsoda? mond a távozó visszafordulva. — Ha valóban nem jönnék össze az Abbával... — No? — Mi történnék akkor? — De kedves lovag, ön egy most monda, hogy igen szereti a pickans kalandokat. Bizonyára tanulmányozta a női szívet. — Meghíszem ezt. — Ha tehát ön egy hölgyet visszautasít... — Soha! kiált Péter teljes őszinte hangon. — Tegyük fel, hogy visszautasít valakit. — Legyen. — Mit fog tenni a nő a visszautasítás után? — Megbocsúlja magát, — mond a gróf. — Nem én mondtam ki e szót lovag, mond Fouché, kinek szemében kegyetlen tűz villant fel. Erre szó nélkül távozott. — Smei az ajtóra szegezve, melyen a rejtélyes férfi távozott, tejtét részeva morgogta a gróf: — Szerencsétlen eszme volt tölem, hogy Iyon nevével felvettem. — Tegnap veszedelméből akartam kimenteni az által, s ma e gonosz lelket bocsítottam fel ellene. E komor hangulata azonban nem tartott sokáig, megvált a mulva vigan kiállt: — Az őrdögbe! Fouché csak engem ismer; és ha az Abbé nem fogadja el ajánlatát, csakis rajtam fogja magát megbosztulni. E perczen kopogás hallatszott. — Lehet, hogy visszajön, mond Péter. — Az ajtó felnyílt, s azon Javal lépett be, egész alázatosaan. — Mit akarsz, Strucz? — Levelet hoztam, melyet ép most adtak át uralógod részére. — Részemre? — Igen, legalább azt monda a bérszolga, a ki hozta. — De nincs a levélben sem név sem ezim.

AZ „EGYETERTÉS” TÁRGYÁJA.

A KÖSZÖRÜS. — Történeti regény. — Irtá CHAVETTE JENO. Fordította Hentaller Lajos. ELSŐ RÉSZ. — 20-ik folytatás. — Végre mikor megkötötték a béke, s mi amnestiát kaptunk, sietve jöttem Párisba, hogy itt élvezhessem mindazon gyönyört, melyet a táborban meg voltam fosztva; csak nem gondolja tehát, hogy ezt az időt én politikai esziszövényekre fogom felhasználni. Lehet, hogy ugyis csak rövid ideig fog tartani, s talán már holnap vagy holnapután leterít egy ellenséges göly. Mindent oly őszintén adta elő, hogy Fouché ingadozni kezdett. Cautjel gróf folytatta beszédét: — Láthatja, hogy nem is lennék alkalmas arra, hogy politikával foglalkozzam. — Nekem az a tendóm, hogy harcoljak, ha parancsolják. Most Fouché felkelt székréről, s a fiatal emberhez közelebb lépe, lassu hangon kezdett szólani, minden egyes szavát különösen meggyónván: — Jegyezze meg jól Beralec lovag a mit most mondani fogok. — A directoriummal tárgyalásaim vannak, mert rák akarja ruházni a rendőrminiszteri tárczát. — Ez oly állás, mely igen fontos lehet azokra nézre, kik jelenleg barátaim akarnak lenni. Nemde ön ért engem? — Tökéletesen. — Akkor tehát adja tudtára másoknak is... példaul Montesquin urnak. — Már látom, hogy ön csakugyan azt hiszi, miszerint én ismerem az abbét. — Nem, de ön talán összejöhet vele. — Az csak véletlen volna. — Ó vannak az ember életében ennél fursább véletlenek is... vélte a látogató, miközben

Az ajtó felé indult. — Cautjel belatta, hogy a dolog komoly és megfontolást érdemel. Azon perczen midőn Fouché kezét az ajtó kilincseire tette, nevetni kezdett, s előbbi tréfás hangján kezdé: — Ab! most jutott valami eszembe... — Micsoda? mond a távozó visszafordulva. — Ha valóban nem jönnék össze az Abbával... — No? — Mi történnék akkor? — De kedves lovag, ön egy most monda, hogy igen szereti a pickans kalandokat. Bizonyára tanulmányozta a női szívet. — Meghíszem ezt. — Ha tehát ön egy hölgyet visszautasít... — Soha! kiált Péter teljes őszinte hangon. — Tegyük fel, hogy visszautasít valakit. — Legyen. — Mit fog tenni a nő a visszautasítás után? — Megbocsúlja magát, — mond a gróf. — Nem én mondtam ki e szót lovag, mond Fouché, kinek szemében kegyetlen tűz villant fel. Erre szó nélkül távozott. — Smei az ajtóra szegezve, melyen a rejtélyes férfi távozott, tejtét részeva morgogta a gróf: — Szerencsétlen eszme volt tölem, hogy Iyon nevével felvettem. — Tegnap veszedelméből akartam kimenteni az által, s ma e gonosz lelket bocsítottam fel ellene. E komor hangulata azonban nem tartott sokáig, megvált a mulva vigan kiállt: — Az őrdögbe! Fouché csak engem ismer; és ha az Abbé nem fogadja el ajánlatát, csakis rajtam fogja magát megbosztulni. E perczen kopogás hallatszott. — Lehet, hogy visszajön, mond Péter. — Az ajtó felnyílt, s azon Javal lépett be, egész alázatosaan. — Mit akarsz, Strucz? — Levelet hoztam, melyet ép most adtak át uralógod részére. — Részemre? — Igen, legalább azt monda a bérszolga, a ki hozta. — De nincs a levélben sem név sem ezim.

Az ajtó felé indult. — Cautjel belatta, hogy a dolog komoly és megfontolást érdemel. Azon perczen midőn Fouché kezét az ajtó kilincseire tette, nevetni kezdett, s előbbi tréfás hangján kezdé: — Ab! most jutott valami eszembe... — Micsoda? mond a távozó visszafordulva. — Ha valóban nem jönnék össze az Abbával... — No? — Mi történnék akkor? — De kedves lovag, ön egy most monda, hogy igen szereti a pickans kalandokat. Bizonyára tanulmányozta a női szívet. — Meghíszem ezt. — Ha tehát ön egy hölgyet visszautasít... — Soha! kiált Péter teljes őszinte hangon. — Tegyük fel, hogy visszautasít valakit. — Legyen. — Mit fog tenni a nő a visszautasítás után? — Megbocsúlja magát, — mond a gróf. — Nem én mondtam ki e szót lovag, mond Fouché, kinek szemében kegyetlen tűz villant fel. Erre szó nélkül távozott. — Smei az ajtóra szegezve, melyen a rejtélyes férfi távozott, tejtét részeva morgogta a gróf: — Szerencsétlen eszme volt tölem, hogy Iyon nevével felvettem. — Tegnap veszedelméből akartam kimenteni az által, s ma e gonosz lelket bocsítottam fel ellene. E komor hangulata azonban nem tartott sokáig, megvált a mulva vigan kiállt: — Az őrdögbe! Fouché csak engem ismer; és ha az Abbé nem fogadja el ajánlatát, csakis rajtam fogja magát megbosztulni. E perczen kopogás hallatszott. — Lehet, hogy visszajön, mond Péter. — Az ajtó felnyílt, s azon Javal lépett be, egész alázatosaan. — Mit akarsz, Strucz? — Levelet hoztam, melyet ép most adtak át uralógod részére. — Részemre? — Igen, legalább azt monda a bérszolga, a ki hozta. — De nincs a levélben sem név sem ezim.

Az ajtó felé indult. — Cautjel belatta, hogy a dolog komoly és megfontolást érdemel. Azon perczen midőn Fouché kezét az ajtó kilincseire tette, nevetni kezdett, s előbbi tréfás hangján kezdé: — Ab! most jutott valami eszembe... — Micsoda? mond a távozó visszafordulva. — Ha valóban nem jönnék össze az Abbával... — No? — Mi történnék akkor? — De kedves lovag, ön egy most monda, hogy igen szereti a pickans kalandokat. Bizonyára tanulmányozta a női szívet. — Meghíszem ezt. — Ha tehát ön egy hölgyet visszautasít... — Soha! kiált Péter teljes őszinte hangon. — Tegyük fel, hogy visszautasít valakit. — Legyen. — Mit fog tenni a nő a visszautasítás után? — Megbocsúlja magát, — mond a gróf. — Nem én mondtam ki e szót lovag, mond Fouché, kinek szemében kegyetlen tűz villant fel. Erre szó nélkül távozott. — Smei az ajtóra szegezve, melyen a rejtélyes férfi távozott, tejtét részeva morgogta a gróf: — Szerencsétlen eszme volt tölem, hogy Iyon nevével felvettem. — Tegnap veszedelméből akartam kimenteni az által, s ma e gonosz lelket bocsítottam fel ellene. E komor hangulata azonban nem tartott sokáig, megvált a mulva vigan kiállt: — Az őrdögbe! Fouché csak engem ismer; és ha az Abbé nem fogadja el ajánlatát, csakis rajtam fogja magát megbosztulni. E perczen kopogás hallatszott. — Lehet, hogy visszajön, mond Péter. — Az ajtó felnyílt, s azon Javal lépett be, egész alázatosaan. — Mit akarsz, Strucz? — Levelet hoztam, melyet ép most adtak át uralógod részére. — Részemre? — Igen, legalább azt monda a bérszolga, a ki hozta. — De nincs a levélben sem név sem ezim.

Az ajtó felé indult. — Cautjel belatta, hogy a dolog komoly és megfontolást érdemel. Azon perczen midőn Fouché kezét az ajtó kilincseire tette, nevetni kezdett, s előbbi tréfás hangján kezdé: — Ab! most jutott valami eszembe... — Micsoda? mond a távozó visszafordulva. — Ha valóban nem jönnék össze az Abbával... — No? — Mi történnék akkor? — De kedves lovag, ön egy most monda, hogy igen szereti a pickans kalandokat. Bizonyára tanulmányozta a női szívet. — Meghíszem ezt. — Ha tehát ön egy hölgyet visszautasít... — Soha! kiált Péter teljes őszinte hangon. — Tegyük fel, hogy visszautasít valakit. — Legyen. — Mit fog tenni a nő a visszautasítás után? — Megbocsúlja magát, — mond a gróf. — Nem én mondtam ki e szót lovag, mond Fouché, kinek szemében kegyetlen tűz villant fel. Erre szó nélkül távozott. — Smei az ajtóra szegezve, melyen a rejtélyes férfi távozott, tejtét részeva morgogta a gróf: — Szerencsétlen eszme volt tölem, hogy Iyon nevével felvettem. — Tegnap veszedelméből akartam kimenteni az által, s ma e gonosz lelket bocsítottam fel ellene. E komor hangulata azonban nem tartott sokáig, megvált a mulva vigan kiállt: — Az őrdögbe! Fouché csak engem ismer; és ha az Abbé nem fogadja el ajánlatát, csakis rajtam fogja magát megbosztulni. E perczen kopogás hallatszott. — Lehet, hogy visszajön, mond Péter. — Az ajtó felnyílt, s azon Javal lépett be, egész alázatosaan. — Mit akarsz, Strucz? — Levelet hoztam, melyet ép most adtak át uralógod részére. — Részemre? — Igen, legalább azt monda a bérszolga, a ki hozta. — De nincs a levélben sem név sem ezim.

Az ajtó felé indult. — Cautjel belatta, hogy a dolog komoly és megfontolást érdemel. Azon perczen midőn Fouché kezét az ajtó kilincseire tette, nevetni kezdett, s előbbi tréfás hangján kezdé: — Ab! most jutott valami eszembe... — Micsoda? mond a távozó visszafordulva. — Ha valóban nem jönnék össze az Abbával... — No? — Mi történnék akkor? — De kedves lovag, ön egy most monda, hogy igen szereti a pickans kalandokat. Bizonyára tanulmányozta a női szívet. — Meghíszem ezt. — Ha tehát ön egy hölgyet visszautasít... — Soha! kiált Péter teljes őszinte hangon. — Tegyük fel, hogy visszautasít valakit. — Legyen. — Mit fog tenni a nő a visszautasítás után? — Megbocsúlja magát, — mond a gróf. — Nem én mondtam ki e szót lovag, mond Fouché, kinek szemében kegyetlen tűz villant fel. Erre szó nélkül távozott. — Smei az ajtóra szegezve, melyen a rejtélyes férfi távozott, tejtét részeva morgogta a gróf: — Szerencsétlen eszme volt tölem, hogy Iyon nevével felvettem. — Tegnap veszedelméből akartam kimenteni az által, s ma e gonosz lelket bocsítottam fel ellene. E komor hangulata azonban nem tartott sokáig, megvált a mulva vigan kiállt: — Az őrdögbe! Fouché csak engem ismer; és ha az Abbé nem fogadja el ajánlatát, csakis rajtam fogja magát megbosztulni. E perczen kopogás hallatszott. — Lehet, hogy visszajön, mond Péter. — Az ajtó felnyílt, s azon Javal lépett be, egész alázatosaan. — Mit akarsz, Strucz? — Levelet hoztam, melyet ép most adtak át uralógod részére. — Részemre? — Igen, legalább azt monda a bérszolga, a ki hozta. — De nincs a levélben sem név sem ezim.

